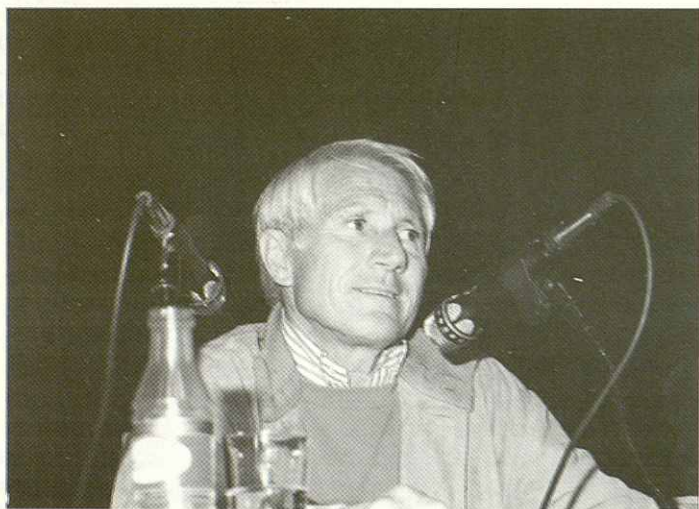

Honor doncs a l'excel·lent alpinista, però també a l'home que, malgrat sortint de condicions molt difícils, en particular d'ordre econòmic, n'ha sabut sortir vencedor, i sense compromisos. Que el futur vulgui guardar fidelment la memòria d'aquest mèrit proposant en Jurek com a model a les noves generacions d'alpinistes. Pel que fa a mi, puc dir que ha estat ell, i només ell fins avui, que ha concretat veritablement el que per la meua part jo havia considerat en el meu llibre ja antic "Els Grans Dies" com "un programa coratjós, perquè l'home, dins la seva autonomia, no esdevindrà mai potser prou fort per a assolir límits semblants".

Per què prendre per model Jerzy Kukuczka i el seu alpinisme net i lleial? precisament perquè en el seu exemple hi ha tot el respecte i la coherència de les regles del joc, que en l'alpinisme consisteixen fonamentalment a enfrontar-se a l'impossible amb honestedat, no a enderrocar-lo.

Per una banda hi ha un desig de superació que radica en tot allò que porta l'home a mesurar-se amb les Columnes d'Hèrcules que inclou en ell mateix. Per l'altra, en revenja, fa pressió a l'evolució tècnica massiva que condueix a poc a poc a l'eliminació dels límits i de les qualitats específiques. L'impossible tendeix d'aquesta manera a reduir-se cada cop més, els mitjans tècnics substitueixen l'aventura que a poc a poc desapareix al mateix temps que els seus components, les empreses acaben per anar perdent llur caràcter d'empresa, mentre que prenen cada cop més importància les especulacions afavorides per la manca d'escrúpols i per l'interès material; s'acaba per suprimir les regles després d'haver-ne falsificat el resultat. Però si rebutgem les regles, rebutgem el meridia de Greenwich, sobre el qual ens basem per a mesurar i mesurar-nos. Sense punts de referència, sense regles, tot és permès, tot és possible, però res no té valor perquè no pot ser comparat a res. Sense regles, ningú no és ningú.